

„... účasť potvrdili takmer všetky noviny. A potom popoludní alebo večer sa iste ešte ohlásia niekto z rozhlasu a televízie, ako ich dobre poznám, hoci nedali o sebe vedieť vopred. Požiadali sme ju, aby to dnes nejako vydržala, a ona s tým súhlasila, bola na to pripravená.“

Mobil mu prestal vibrovať.

„Určite sa napokon ukáže,“ poznamenala Emma.

„Ale áno,“ usmial sa Zimmer. „Určite.“

Znovu mu začal zvoníť mobil.

„Musím bežať. Toto...“

Zamával mobilom.

„Vďaka za knihu,“ povedala Emma. „Už sa na ňu teším.“

„Rado sa stalo.“

Zimmer vošiel dnu a súčasne si priložil k uchu telefón. Emma uvažovala. Potom vyhladala v zozname číslo Sonje Nordstrømovej a zavolała jej.

„Ahojte, dovolali ste sa Sonji Nordstrømovej. Práve nemôžem...“

Emma zrušila hovor a zamyslela sa. Zamieriť do obľúbenej kaviarne a pustiť sa do čítania alebo...

Okolo nej prešla hrkotajúca električka. Číslo 18. Tá ide do Ekebergu. Tam býva Sonja Nordstrømová. Rozbehla sa a pri budove súdu ju dohonila.

4

Blix zahryzol do pera a tenký plast pod jeho zubami praskol. Oprel sa dozadu a zahľadel sa na druhý koniec miestnosti, na Garda Fosseho a novú vyšetrovatelku. Predstavoval ju práve Tine Abelvikovej a Nicolaiovi Wibemu – služobne najstarším vyšetrovateľom na oddelení.

Pre Blixa bolo záhadou, ako sa Fossemu podarilo prepracovať na špičku vo vyšetrovaní násilnej trestnej činnosti napriek tomu, že nemal v tele jediný vyšetrovateľský gén. Alebo, pomyslel si, a vyplul kúsok plastu, možno práve preto sa dostal tak vysoko.

Balkánsky pôvod Sofie Kovicovej bol neprehliadnuteľný. Mala polodlhé hnedé vlasy, tmavé oči a pleť o pár tónov tmavšiu než os-

tatní vyšetovatelia na oddelení. Pred desiatimi rokmi by ju neboli prijali na policajnú akadémiu – nesplnila by podmienku minimálnej požadovanej výšky.

Fosse ukázal na Blixa. Kovicová pohodila hlavou, aby si odhrnula vlasy z tváre, a zamierili k jeho stolu. Blix odložil pero, rýchlo vyplul plastové odrobinky, ktoré sa mu prilepili na jazyk, vstal a podal jej ruku.

Vymenili si niekoľko povinných zdvorilostných fráz. Sofia Kovicová sa usmiala. Biele zuby jej zasvietili medzi perami.

„Počula som... o vás,“ vyhlásila.

Blix s ničím iným ani nepočítal. Teisenská epizóda spred devätnástich rokov bola na policajnej akadémii súčasťou učebných osnov. Už dávno. Dokonca dostala aj svoje meno: *Teisenská tragédia*.

„Blix vám ukáže, ako tu pracujeme,“ vysvetlil jej Fosse. „Toto bude váš stôl.“

Kovicová sa obzrela. Blix poprial Abelvikovej a Wibemu dobré ráno a presunul niekoľko fasciklov na svoju časť stola. Špinavé taniere premiestnil na archivačnú skriňu vedľa stola.

Fosse odkračal.

„Prečo si sa rozhodla pracovať práve tu?“ spýtal sa Blix, zatiaľ čo sa snažil spraviť si aspoň aký-taký poriadok na stole.

„Tu môžem najlepšie využiť svoju kvalifikáciu,“ odpovedala pohotovo. „Robiť to, v čom som dobrá.“

„A to je?“

„Zbierať informácie, analyzovať prípady, vytvárať relevantné hypotézy, kreatívne uvažovať, spochybňovať všeobecne akceptované pravdy a nachádzať alternatívne riešenia,“ zhrnula Kovicová. „Inými slovami – vyšetovať.“

Blix ju sledoval a pohrával sa s perom, ktoré zase zobral do ruky. Znelo to ako niečo, čo si prečítala v nejakej učebnici. Niečo, čo by zaimponovalo Fossemu.

„Bolo by fajn, keby sa ti podarilo nejaké prípady aj vyriešiť,“ pomenoval sucho a znova si vopchal pero do úst.

Kovicová položila na svoj stôl priesvitný obal, ktorý dostala na oddelení IT, a zapla počítač. Sadla si a čakala, kým sa naštartuje. Rýchlo sa pozrela na mobil a odložila ho.

„Takže, aký je Fosse šéf?“ spýtala sa.

Ide rovno na vec, preblesklo Blixovi hlavou. Ďalšia vlastnosť, ktorú si na novej kolegyni všimol. Prehltol, čo ho páliło na jazyku, a zamumlal:

„Asi fajn... v pohode.“

„Fajn?“

„Áno,“ pritakal Blix. Nebol ochotný zachádzať do detailov.

S Fossem mali celkom odlišný názor na spôsob, ako by mal policajt pristupovať k svojej práci. Možno najjednoduchšie by sa to dalo opísať rozporom medzi teóriou a praxou. On sa riadil tým, čo cítil v kostiach, Fosse príručkami.

„Chcel, aby som ti ukázal, ako tu pracujeme,“ povedal Blix. Na stole mal množstvo fasciklov, načiahol sa, zobral jeden do ruky a hodil jej ho.

„Takto tu pracujeme,“ povedal a usmial sa. „Jeden prípad za druhým. Vitaj na oddelení.“

5

Emma vystúpila pri Jomfrubrätene. V električke nemárnila čas. Zavolała nejakým kamarátom z TV2. Dozvedela sa, že televízia objednala pre Nordstrømovú taxík. Mal ju vyzdvihnúť o 7.20 pred jej domom. Dokonca sa jej podarilo zistiť aj meno taxikára a jeho telefónne číslo. Daniel Kvam. Ale dostala sa len po jeho záznamník.

Prelistovala prvé kapitoly knihy. Nepochybovala o tom, že na verejnosti spôsobí doslova výbuch. Písala o športovcoch, členoch rodiny a tréneroch – jedného z nich obvinila, že ju sexuálne zneužil.

Vtom jej zazvonil telefón.

„Dobrý deň, tu Daniel Kvam. Volali ste mi?“

„Áno,“ povedala a vysvetlila mu, kto je. „Ďakujem, že ste sa mi ozvali. Ide o jednu objednávku. Dvadsať minút po siedmej ste mali v Ekebergu vyzdvihnúť Sonju Nordstrømovú, je to tak?“

„Áno,“ povedal Kvam. „Ale nikam som ju neviezol.“

Emma zvrátila čelo.

„Stál som pred jej domom asi pätnásť minút – prinajmenšom, ale neukázala sa.“

„Volali ste jej?“

„Áno, ale prešlo ma na odkazovač. Dokonca som vystúpil z auta a zazvonil som na zvonček, ale keď nevyšla, tak som sa nakoniec pobral preč.“

Emma uvažovala, či by sa ho nemala ešte niečo spýtať, ale nič jej nenapadalo, tak mu poďakovala a položila.

Zastala pred veľkolepou vilou Sonje Nordstrømvej. Musí mať minimálne štyristo metrov štvorcových, uvažovala. Bola k nej pristanená veľká nabielo natretá garáž. Pred ňou sa kopil stavebný materiál pozakryvaný plastovými plachtami a obaly zo stavebnín. A hneď poskladané lepenkové škatule.

Brána bola otvorená. Emme napadlo, že Nordstrømová možno niekam skoro ráno alebo ešte včera večer vyrazila. Že jednoducho utiekla. Taký mediálny tlak, ako jej ho opísal Amund Zimmer, by vyrazil dych hocikomu aj za predpokladu, že je naň zvyknutý.

Emma vykročila po vyasfaltovanej príjazdovej ceste a zastala pred vchodovými dverami. Zazvonila. Zvnútra počula zvonček.

Nikto jej neprišiel otvoriť.

Skúsila to ešte raz – bezúspešne. Ustúpila o niekoľko krokov dozadu a pozrela sa na okná na poschodí. Žiadna tvár za záclonami. Z domu sa neozývali žiadne zvuky.

Opäť sa jej pokúsila zavolať. V dome vládlo ticho. Z náhleho popudu siahla na kľučku a stisla ju. Zarazila sa, dvere neboli zamknuté. Emma kľučku rýchlo pustila, ale dvere sa už pomaly otvárali. Vopchala teda hlavu do veľkej chodby s tmavou dláždenou podlahou.

Zvraštila čelo. Nieкто prevrátil vešiak a nechal ho tak. Všimla si aj črepiny pred rámom, v ktorom bolo podľa všetkého kedysi zrkadlo.

Emma zaváhala a po chvíľke zakričala:

„Pani Nordstrømová?“

Napínala uši, nikto jej však neodpovedal.

Po špičkách vkročila dnu. Zvuk jej krokov sa vo veľkom priestore duto ozýval.

„Haló,“ zakričala znovu a uvedomila si, že sa jej trasie hlas. To jej

však nebránilo pokračovať ďalej do priestranej predsieni vydláždenej čiernymi a bielymi kachličkami. Bolo to, ako kráčať po veľkej šachovnici. Dávala pozor, aby nestúpila do črepín.

Pri schodoch na poschodie zmeravela. Ligoťavý luster pod vysokým stropom svietil. „Pani Nordstrømová?“ skúsila to Emma znova. Opäť sa nikto neozval.

Nazrela do kuchyne. Všetko bolo elegantné – svetlé skrinky, sporák a chladnička s povrchom z brúseného nerez. Aj v tejto miestnosti boli na zemi tmavé dlaždice. Fľaše v stojane na víno. Na impozantnom jedálenskom stole kytica rezaných kvetov. Dva poháre na vysokej stopke na linke, hneď vedľa knihy *Vždy číslo jeden*. „Pani Nordstrømová,“ zakričala. Teraz však počula... *niečo*.

Šla za tým zvukom – z kuchyne do obývačky. Odtiaľ prichádzal. Zo zapnutého televízora. Akýsi športový kanál. Na obrazovke bolo páskou pripevnené štartovné číslo. Číslo 1.

Emma naň niekoľko sekúnd hľadela. Čudné, pomyslela si, zobrala do ruky diaľkové ovládanie a vypla televíziu. Okolo nej sa rozhostilo hrobové ticho.

„Pani Nordstrømová?“

Takmer sa jej zlomil hlas.

Skúsila to ešte raz a hlasnejšie. Ani teraz sa jej však nikto neozval.

Náhle si uvedomila, že tam vôbec nemá chuť zotrvať. Že musí odtiaľ vypadnúť. Rýchlo.

Keď sa ocitla vonku, začala opäť normálne dýchať. Zavrela za sebou dvere a chvíľu uvažovala, čo spraví. Spoza kríku vykĺzla mačka a zmizla za rohom. Emma vybrala z vrečka telefón a zavolała Kasperovi.

Kasper Bjerringbo bol dánsky novinár, s ktorým sa stretla pred niekoľkými mesiacmi na seminári o digitálnej žurnalistike v Göteborgu.

„Tak to sa už fakt musí niečo diať, že sa mi ozývaš,“ ozval sa hrdelnou dánčinou.

„Ahoj, Kasper,“ pozdravila ho Emma. „Robíš teraz niečo?“

„Tak teraz už áno.“

Emma sa usmiala, cítila, ako sa jej vohnala krv do líc.

„Nepočul som ťa... už dlho,“ povedal Kasper.

„Áno, dlho.“

„Bolo mi s tebou fajn.“

Predstavila si jeho čierne kučery. Nákazlivý úsmev. Vytrénované nahé telo. Ale nevedela, čo by dodala k jeho opisu ich spoločne strávenej noci. Vlastne spolu vtedy ostali až do rána. Až kým ju nezmohla únava a nevytratila sa do svojej postele.

„Potrebujem pomoc... asi,“ povedala namiesto toho. „Poradiť.“

„O čo ide?“

„Nikdy predtým som nepísala o zločinoch,“ povedala Emma. „Ale ty áno.“

„A?“

„Písal si niekedy o niekom, kto zmizol?“

„No... vlastne máme teraz v Dánsku dosť veľkú vec.“

„Áno?“

„Áno, ide o jedného futbalistu, je už vyše týždňa nezvestný – nečítala si o ňom?“

Emma o ňom nečítala. Futbal veľmi nesledovala.

„Prečo sa pýtaš?“ dodal Kasper.

Emma si nebola istá, ako veľmi môže zachádzať do detailov, ale napokon mu opísala, čo sa stalo: to, ako sa Nordstrømová neukázala v štúdiu a ako k nej zašla domov – neuviedla však jej meno.

„Myslím, že sa jej niečo stalo,“ uzavrela to.

Na okamih zavládlo na druhom konci linky ticho. Emma si ho predstavila, ako sedí za stolom vo svojej kancelárii v tlačovej agentúre Ritzau a ako si prečesáva vlasy prstami.

„Nemáš na výber. Musíš zavolať na políciu,“ vyhlásil. „A musíš im povedať, že si bola v dome. Ak im to zamlčíš, budeš mať z toho neskôr problémy.“

Emma sa mu poďakovala za radu.

„Policajti to určite zoberú vážne, najmä ak ide o známou osobnosť,“ dodal Kasper.

Na chvíľu sa odmlčal a potom sa spýtal:

„A ako sa inak máš?“

„Dobre,“ odpovedala Emma.

„Nechystáš sa niekedy v dohľadnej dobe do Kodane?“ pokračoval. Emma sa usmiala.

„Ani nie,“ povedala.

„To je na nič,“ povzdychol si.

Áno, súhlasila s ním v duchu Emma. Možno áno.

„Musím už ísť,“ povedala rýchlo a poďakovala mu ešte raz za pomoc.

Na okamih zavrela oči a pokrútila hlavou. Dobrý bože. Som ja ale hlupaňa, pomyslela si. Vlastne by bolo celkom príjemné vyraziť si do Kodane. Stretnúť sa s Kasperom. Aspoň do momentu, keď by prišlo na pretras to, kde bude spať.

Z ulice sa ozývalo hučanie áut. Otriasla sa.

„Okej,“ zamrmkala si a zhlboka sa nadýchla. Vytočila číslo na políciu.

6

Blixovi zavibroval vo vrecku telefón. Vylovil ho. Na displeji svietilo číslo, ktoré si uložil ako *TV-Eckhoff*. Eckhoff pracoval v produkčnej spoločnosti, ktorá vytvorila *Zaslúženého víťaza*, a podieľal sa na písaní konceptu šou. Okrem iného bol styčným dôstojníkom pre rodiny účastníkov.

„Blix, počúvam,“ ohlásil sa.

„Tu Even Eckhoff,“ predstavil sa mu muž na druhom konci linky. „Enter Entertainment.“

Blix sa trochu odsunul od stola a otočil sa nabok. Zriedkakedy sa cítil pri rozhovoroch s ľuďmi neprijemne, ale Eckhoff v ňom nevedno prečo takýto pocit vyvolával. Asi to súviselo s tým, ako sa správal. S jeho hlasom. S tým, ako sa snažil za každú cenu predať niečo, čo Blix nechcel.

„Ide o dnešné živé vysielanie,“ pokračoval Eckhoff.

Blix si predstavil Iselin s moderátorom, to, ako kamera nazonomuje Merete a jej nového priateľa. Boli v štúdiu pri každom živom vysielaní. Produkčnej spoločnosti záležalo na tom, aby divákovi ukázali rodiny a priateľov účastníkov – chceli zachytiť ich reakcie a pocity. Navyše poskytli podporu kandidátom, ktorí vypadli.

„Hovoril som s Iselin,“ povedal Eckhoff. „Ocenila by, keby ste dnes prišli.“

„To vám povedala?“ spýtal sa Blix.

„Nuž, povedala, že sa vás môžem na to opýtať,“ opravil sa.

Blixa to dojalo. Najradšej by prijal ruku, ktorú mu Iselin ponúkala, ale ovládol sa.

„Uvidím,“ zašomral.

„Musíme vám rezervovať miesto v sále, takže by bolo fajn, keby ste mi to povedali čo najskôr.“

„Dobre,“ povedal Blix. „Teraz už musím ísť.“

Zložil, pritiahol sa so stoličkou opäť k stolu, rýchlo sa pozrel na Kovicovú a tváril sa, že robí niečo na počítači.

Do open space kancelárie vpochodoval Gard Fosse s hárkom papiera, ktorý vytrhol zo zápisníka. Zamieril ku Kovicovej a Blixovi.

Blixa podráždilo, ako dôležito sa tvári.

„Pozriete sa na toto – ide o nezvestnú osobu,“ povedal.

„Nemôže to zobrať výjazdovka?“

„Požiadali nás, aby sme sa na to pozreli,“ vysvetlil mu Fosse. „Ponáhľali sa k inému prípadu.“

„Nejaká hliadka?“

„Na operačnej centrále je rušno, nakopilo sa im to tam, na odozvu sa čaká do deväťdesiat minút.“

Zamával papierom.

„Ohlásila nám to novinárka. A nezvestná je Sonja Nordstrømová,“ dodal. „Bude to vyzerať zle, ak nebudeme reagovať okamžite.“

Kovicová vstala a zobrala mu papier z ruky.

„Suverénka Sonja,“ poznamenala a podľa všetkého ju to nadchlo.

„Novinárka?“ zaprotestoval Blix. „Nemal by nám ohlásiť niečo také člen rodiny, nemali by sme reagovať až na to?“

„Nordstrømová neprišla na dohodnuté stretnutie do televízneho štúdia ani do rozhlasu – a vopred sa neospravedlnila,“ vysvetľoval mu Fosse. „Tá novinárka sa zastavila u nej doma, tvrdí, že dom je odomknutý a zvnútra sa nik neozýva. Choďte tam a preverte to.“

Kovicová si už obliekla bundu. Fosse sa na ňu zaliečavo usmial, otočil sa a zamieril k ďalším vyšetrovateľom, ktorým chcel delegovať nejakú prácu. Blix nenáhlivo vstal. Povzdychol si.

Povedali jej, aby počkala. Emma si sadla na schody, ale po chvíli sa presunula na železnú lavičku vedľa vchodu. S prázdny domom za chrbtom sa necítila dobre.

„Brala drogy,“ bol nadpis titulného článku na VG. Písali o Nordstrømovej najväčšej rivalke – Cecilii Korgsætherovej. Článok ilustrovali fotkou, na ktorej stála na stupni víťazov počas Berlínskeho maratónu. V ten rok Nordstrømová nebežala. V texte sa novinár rozpisal do detailov o tom, čo tvrdila.

Vraj videla Korgsætherovú, ako si pichá injekcie – viackrát. Vytrasila sa aj s jej českým lekárom, ten vraj naznačil, že Korgsætherová nie je „čistá“.

Dagbladet mal na titulke podobný článok, podarilo sa im však zohnať Korgsætherovej právnik. Vyhlásil, že ide o absurdné vyhlásenia, z ktorých vyvodí dôsledky.

Emma povyberala z oboch článkov, čo sa jej zdalo zaujímavé, prepísala to a zhrnula do jedného textu. Zriedkakedy to brala takto skratkou, ale vedela, že Anita Grønvoldová netrpezlivo čaká, kým jej niečo pošle.

Zabralo jej to len pár minút a ešte predtým, ako klikla na *publikovať*, ubezpečila čitateľov, že počas dňa ich bude zásobovať ďalšími zarážajúcimi detailmi z autobiografie Sonje Nordstrømovej. Rýchlo si spísala zopár najdôležitejších faktov týkajúcich sa jej sexuálneho zneužitia. Napadlo jej, že by sa mala porozprávať s niekým, kto sa pohybuje medzi atlétmi. Meno trénera totiž Nordstrømová nezverejnila, musí zistiť, o koho ide. Tvrdila, že sa to odohralo, keď mala len pätnásť rokov.

Emma sa rýchlo preklikla na webovú stránku vydavateľstva, krátke video malo vzbudiť záujem potenciálnych čitateľov. Šlo o sériu fotiek z Nordstrømovej kariéry, ktoré nasledovali rýchlo jedna za druhou. Na pozadí Vangelisovho *Chariots of Fire* zadunel z obrazovky teatrálny mužský hlas.

„Otec Sonje Nordstrømovej si rýchlo uvedomil, že jeho dcéra je bežeckým talentom. Ako štvorročnej jej položil jednu otázku: Chceš

byť najlepšou na svete? Áno, odpovedala Sonja. O štrnásť rokov neskôr vyhrala na majstrovstvách sveta svoju prvú medailu. Po nej nasledovalo ďalších trinásť. Ale za úspech sa platí. V tejto autobiografii hovorí o víťazstvách a prehrách, o priateľoch a nepriateľoch a v neposlednom rade aj o problematickom vzťahu so všetkými, ktorí jej boli blízki.“

Nasledoval ďalší strih, Nordstrømová stála na stupni víťazov, nadšene mávala, a predsa sa tvárila aj trochu zdržanlivo, akoby si nechcela dovoliť tak naozaj oslavovať.

V žiadnych internetových novinách nenašla informáciu o jej zmiznutí.

Emma sa rýchlo pozrela na dom a začala písať ďalší článok. Nadpis tvorilo jedno slovo: *Nezvestná.*

8

Do brány z tepaného železa sa opieral vietor, otváral ju a zatváral. Blix vyšiel na chodník a zaparkoval pri plote.

Kovicová sa pozrela do poznámok od Fosseho. „Novinárka sa volá Emma Rammová,“ oznámila mu. „Pracuje pre news.no.“

Blixovi sa zovrel žalúdok.

„Čože?“ spýtal sa jej dutým hlasom. Kovicová mu zopakovala novinárkinu meno a portál, pre ktorý pracovala.

Blix pokrútil hlavou a mávol smerom k dverám, akoby jej chcel naznačiť, že má vystúpiť z auta.

Jemu chvíľu trvalo, kým sa pozviechal zo sedadla. Zaliala ho horúčava a trochu sa mu ulavilo, keď mu do tváre zavanul chladný vietor. Aj tak zovrel kovovú kľučku na bráne tak silno, až mu zbeleli hánky. Otvoril ju a pozeral sa pri tom na dievča sediace na lavičke pred domom.

Požiadala Kovicovú, aby šla ako prvá. Blixovi búšilo srdce, spod pazúch mu sáľalo teplo. Emma Rammová vstala a pozdravila Kovicovú, ktorá odstúpila bokom a predstavila Blixa. Natiahol k nej ruku a dúfal, že si nevšimne jeho spotené dlane.

„Kedy ste sem prišli?“ spýtala sa Kovicová.